ISSN 0132-4462.
№ 12 2012
ГРУДЕНЬ

перець

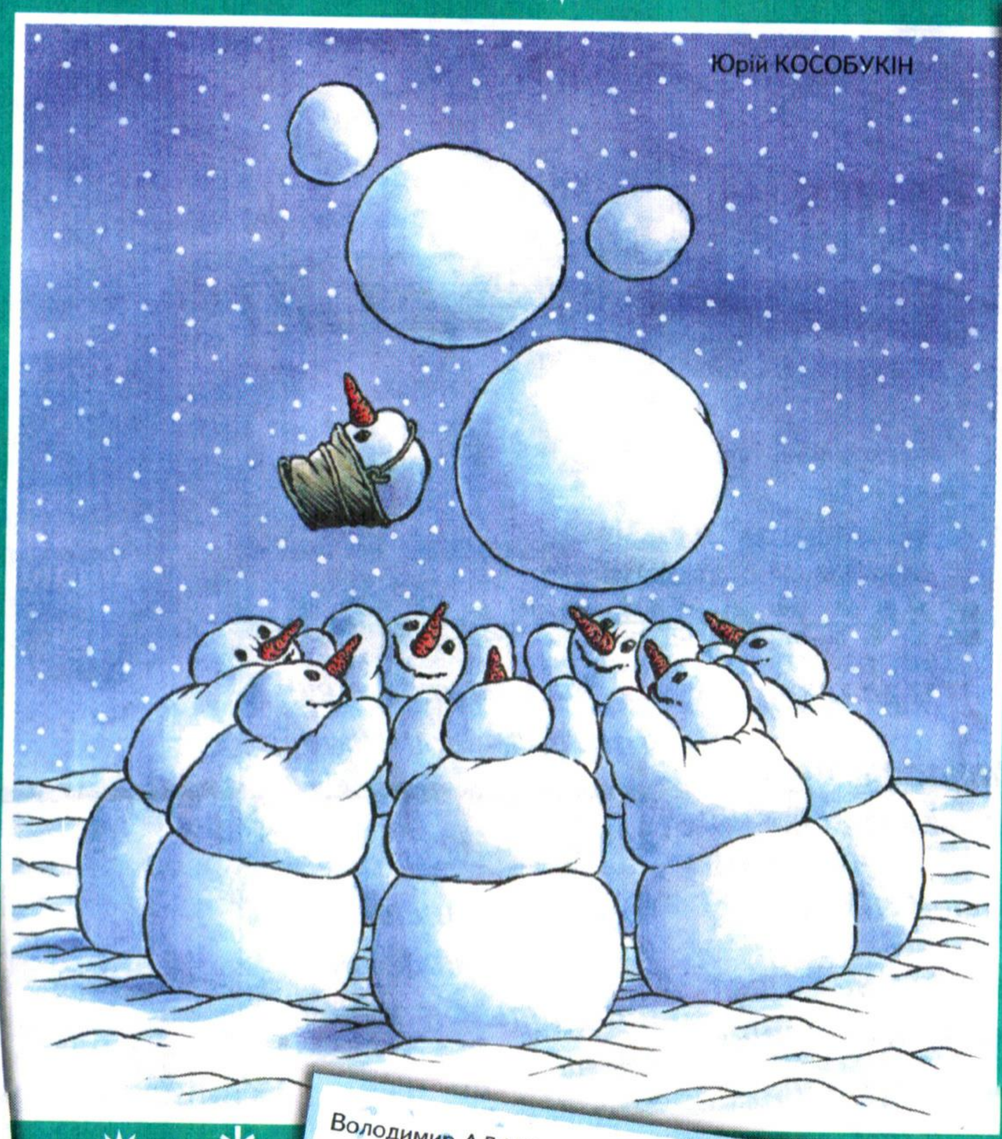

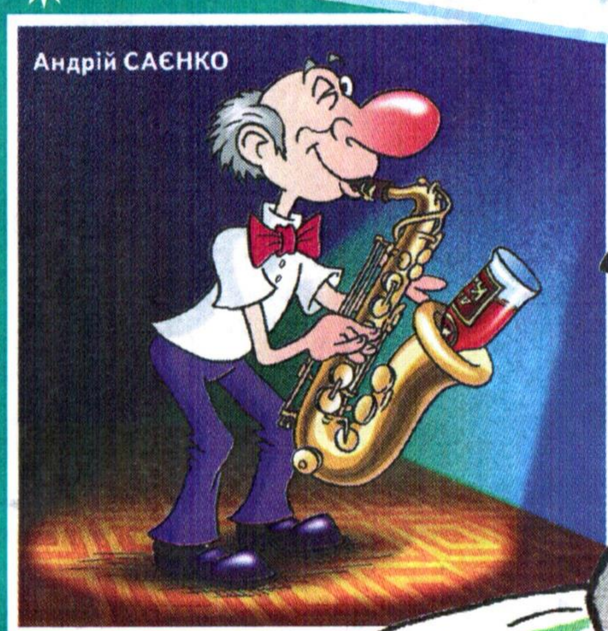

РОЗВОРОТ

УСМІШКА

Із хати під горою виходить гуцул і бачить, що на гору чмихає легкова машина.

– Куди це ви, шановні, і чого задом наперед? – питає гуцул того, що за кермом.

– На пікнічок їдемо, дідусю. А задом наперед, бо нам повідомили, що там угорі нема де розвернутися.

Через якийсь час гуцул бачить: та ж сама машина їде з гори і так само задом наперед.

– Чого це ви знову задом наперед, панове, їдете? – питає гуцул у підпитої компанії.

– Ви знаєте, дідусю, нас надули. Там таки є де розвернутися.

Надіслав
Микола НЕГРИЧ.
м. Львів.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

КОНВЕРТОВАНІ ДУМКИ

- *У питанні про чистоту рядів гору взяла думка бур'янів.*
- *«Треба вміти програвати». Це що, про договірні матчі?*
- *Епітафія: «Відстав від життя».*
- *Душок закону.*
- *Тепер не так важливо мати міцний фундамент, як надійний дах.*
- *Чого не віднімеш у наших політиків, то те, що вони багатообіцяючі.*
- *Оце емансипація – навіть ураганам надають жіночі імена.*

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.
м. Київ.

Валерій ЧМИРЬОВ

– Дітки, що це з вами сталося?
– Не хвилюйся, мамо! Це ми у вибори гралися...

ТРИ СОНЕТИ

* * *

Мені не соромно за нашу владу,
Бо я з таких, як сам, її обрав,
Що прагнуть грошей, статків, добрих страв...
Жену від себе будь-яку досаду.

Коли не вздріть ромашок серед трав,
Чи ж мудро звинувачувать леваду
За цю її цілком невинну ваду.
Немає іскор, то й нема заграв.

І звідки матиме моя Вкраїна
Мужів достойних в кріслах керівних,
Коли дрібна в ній водиться людина?

Мене б обрали! Кращого за всіх!
Та в жодні кандидати я не йду:
Навіщо в кріслі ще одну біду.

* * *

Недоліки. У кого їх нема.
А я свої люблю, як добрі шпроти.
До пива – перший. Ще б так – до роботи.
Обожнюю фуршети задарма.

До кралі суперової не проти
Ходити, як жонатик, тайкома.
Й руками голосую обома
За сороміцькі співи й анекдоти.

Звичайно, то не файно, то є «фе»,
Таке годиться в «Дзеркало криве».
«Іване, чуєш, з цим боротись треба!
Освіта ж в тебе вища, зрозумій!» –
Так ніби й сам звертаюся до себе.

На жаль, це голос жінчин, а не мій.

* * *

Я видав книжку «Триста тріолетів».
У колі друзів презентація пройшла,
На що пішла теж сума чимала,
Бо презентацій не буває без фуршетів.

Відтак повіз видання до села,
Де рідний брат живе, сестра, дві тети...
Отримали й вони в дарунок «тріолети».
Сестра на хутір ще й для бабці узяла.

Ані копійочки не заробив,
І чуюсь так, мов хтось мене набив.
Найбільший жаль тримаю на сусідку.

Ото відважила так стусана!
Зайшов до неї якось, а вона
На «тріолети» ставить сковорідку.

Іван ПАВЛІХА.
м. Калуш
Івано-Франківської обл.

Сергій РЯБОКОНЬ

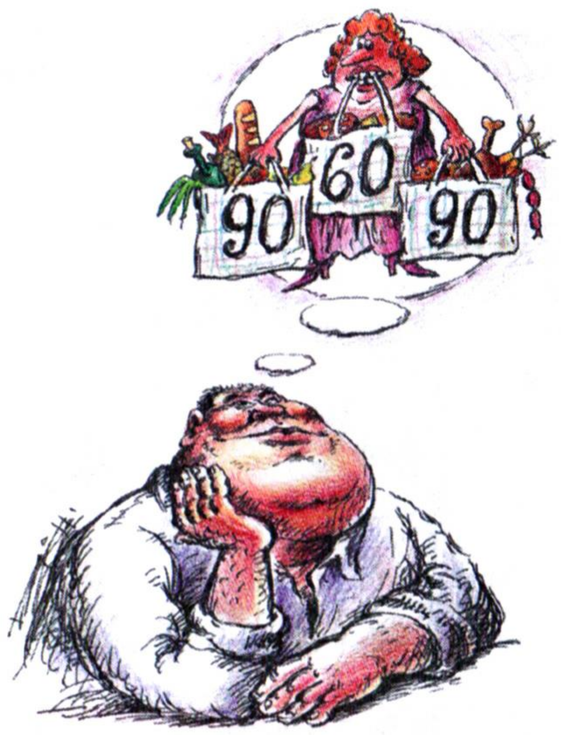

Іван САВЛЮК

УСЕ ЙДЕ З МОЛОТКА

У Сумах до кінця року не залишиться жодного підприємства з державним пакетом акцій. Фонд держмайна України включив ПАТ «Сумихімпром» до переліку об'єктів, котрі у 2012 році мають піти з молотка. Це унікальне підприємство спеціалізується на випуску двоокису титану, сірчаної кислоти, складних мінеральних добрив, жовтих і червоних залізоокисних пігментів...

НАС НЕ НАЛЯКАЄШ

Коли засоби масової інформації тільки й говорять про кінець світу, який нібито мав би настати 21 грудня, більшість українців ці повідомлення слухають з усмішкою. «Знайшли чим лякати? У нас і без цього в сотнях населених пунктів постійні відключення світла, води, газу, опалення. Багато сіл, занесених снігом, буквально відрізані від цивілізованого світу.

А ДЛЯ КОГОСЬ ЦЕ ІГРАШКИ

Експерти встановили, що майже 50 відсотків новорічних прикрас та іграшок, які продаються нині в магазинах і на ринках України, – шкідливі для здоров'я, вогненебезпечні і т.д. Для когось Новий рік – це свято, а для виробників новорічної продукції – гроші, гроші, гроші. Отож, навіть Дід Мороз не завжди знає, які небезпечні іграшки дарує дітям.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

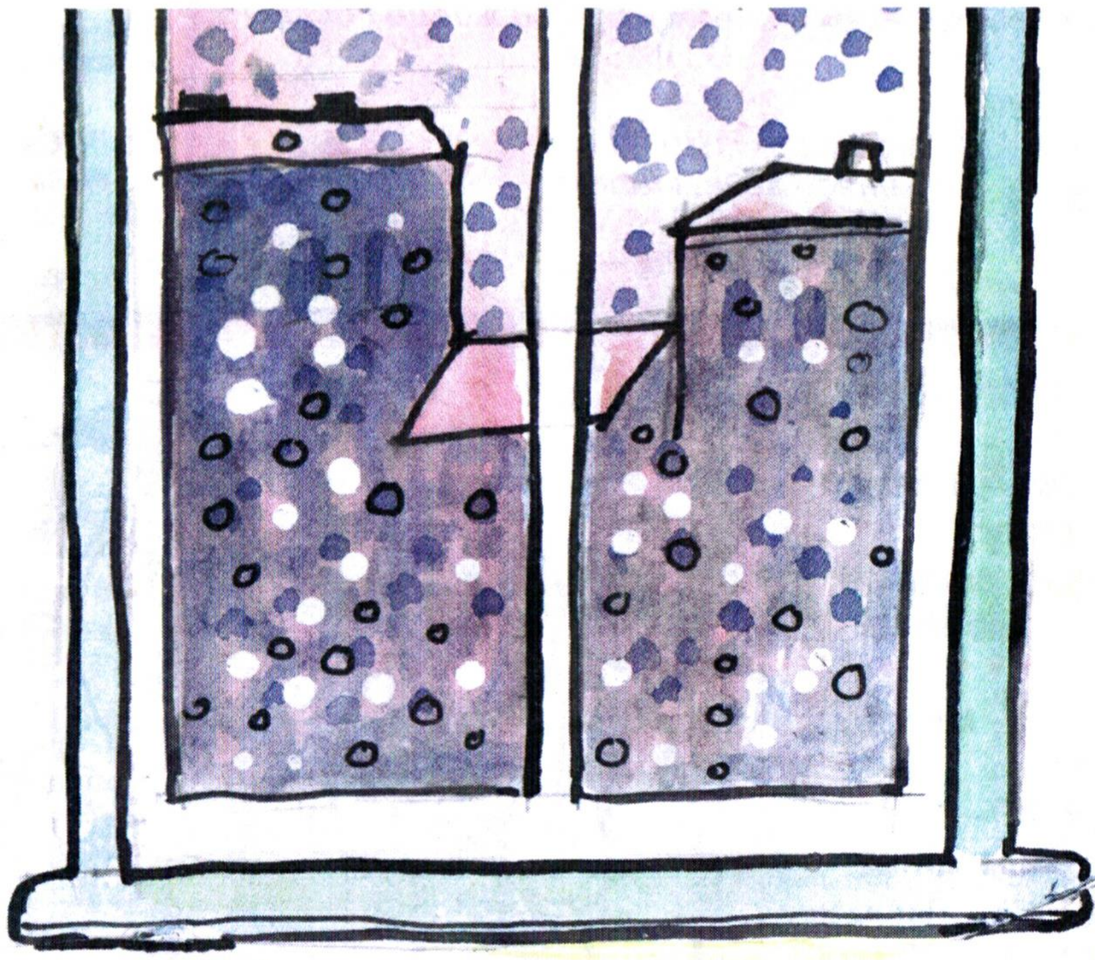

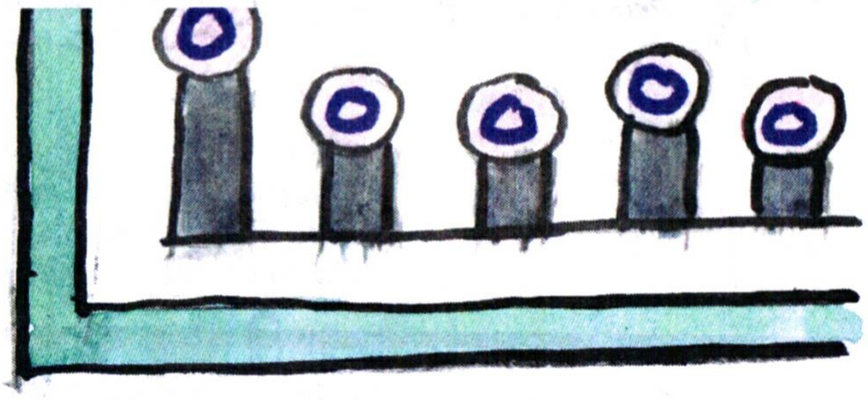

Геннадій НАЗАРОВ

Юрій ОПЕКАН

Андрій САЄНКО

ЧОТИРИ РЯДКИ, ЯК ЧОТИРИ СТРУНИ

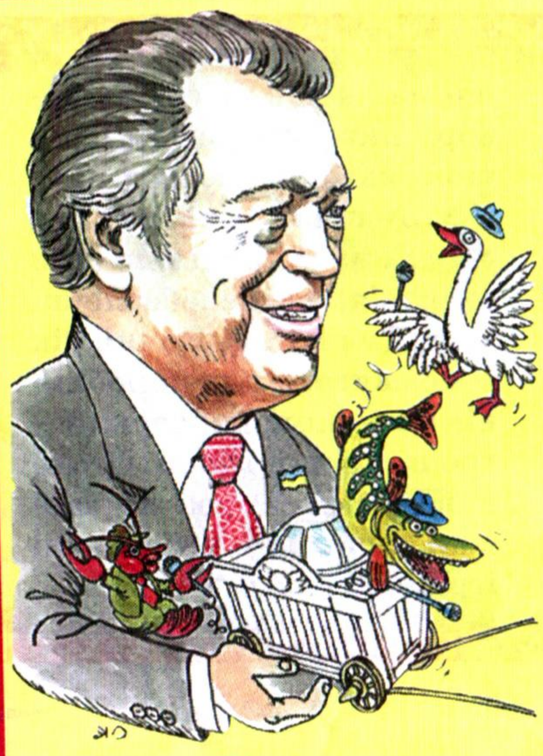

Вітаємо відомого письменника, лауреата багатьох літературних премій Петра ОСАДЧУКА із третім 25-літтям!

Дружній шарж Олексія Кохана.

* * *

В час політичної боротьби
Сили гримлять владоможні.
А лоби, налітаючи на лоби,
Дзвенять найгучніш, як порожні.

* * *

За вікном показує на погоду,
Плоди обіцяє запущений сад,–
Вийшли ми всі із народу,
Пора повертатись назад.

* * *

Самопроголошений корифей
Припустився прикрої помилки:
Не запросив мене на свій ювілей –
Не піду до нього на поминки.

* * *

Пишних нагород у нас – нівроку!
Лавр нагору вистеляє шлях,
Але де ж відзнака «Злодій року»,
Коли стільки гідних у «верхах»?!

* * *

Ти мовчиш і я мовчу,
Гоголь досі не мовчить,–
Сміх сильніший від плачу,
Бо сміятись – значить жить!

* * *

Коли об'єднують сили свої одиниці,
То разом копають в пустелі глибокі криниці.
А коли єднаються круглопузі нулі,
Тоді сохнуть джерела і в щедрій землі.

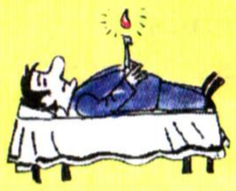

* * *

У мого доброго друга
Об'явилась дружина друга.
Якби першу не кинув під осінь,
Певно, був би живий і досі.

* * *

Не рівняйте його на коня,
Що міняє і воза, і шлею.
В тій системі він був свиня
І лишився у цій свинею.

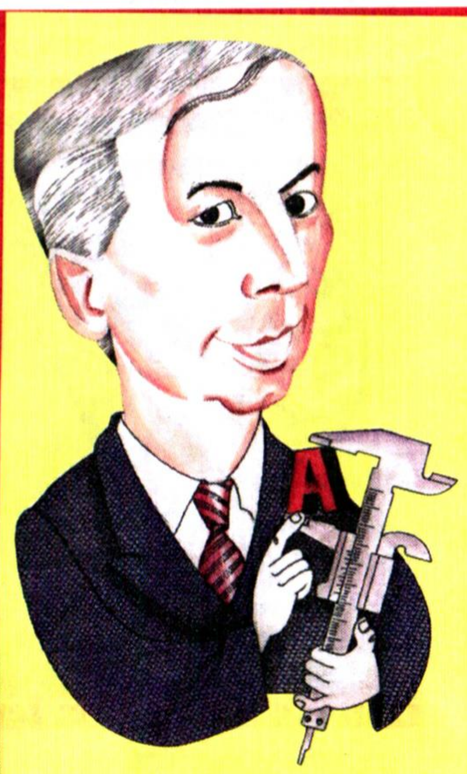

Багаторічного автора «Перця», письменника Євгена ЩУРА вітаємо із ювілеєм!

Дружній шарж Володимира Солонька.

Передтим як щось сказати, переконайтеся, що ваш язик приєднаний до мозку.

Порада жінкам: якщо ви не можете вибрати одного з двох чоловіків, вибирайте другого. Бо якби ви по-справжньому кохали першого, другий би не з'явився.

Якщо у вашої дружини болить голова, спробуйте прикласти до її лоба нову норкову шубку, нові золоті сережки, або нове дорогоцінне намисто...

Зорепад. Зять із тещею загадують бажання.

Зять загадав, а теща не встигла.

Учора психонув і пішов із дому. Згадав, що живу один, вернувся.

Сонячні осінні дні закінчилися дощами і холодом. Повалив сніг. Наближається кінець року. А там, дивись, і Новий рік.

Розклад на грудневі свята 2012 року і початок 2013 року:

20 грудня – підготуватися до кінця світу;

21 грудня – початок кінця світу;

22 грудня – офіційне святкування кінця світу;

23 грудня – кінець кінця світу;

24 грудня – відпочинок після кінця світу;

25-26 грудня – новорічні ранки, ялинки...

... Новий рік;

3 січня 2013 року – кінець світу за старим стилем...

В Україні кінець світу наступить на граблі.

Зібрав Євген П'ЯТКІВСЬКИЙ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Я не продаюся. Сьогодні мене вже купили.

А пам'ятаєш?

(Із почутого)

Чоловік із дружиною дивляться телевізор. А що нині по телевізору показують: як не вбивства, то подружню зраду...

Чоловік сопів-сопів, а потім питає:

— Насте, оце ми з тобою прожили вкупі сорок років... Думаю, тепер можна вже про все розповісти. Признавайся: ти мене коли-небудь зраджувала?

Говорив чоловік якось лагідно і дружина, трішки подумавши, відповіла:

— Васильку... Усього тричі...

— Ну, ну, — засовався на канапі чоловік. — А детальніше?

— Пам'ятаєш, як ти сильно захворів, і за лікування ніхто не хотів братися?

— Пам'ятаю...

— А потім сам головний лікар зробив тобі операцію...

— Спасибі тобі! А ще двічі?

— Пам'ятаєш, як ти починав свій бізнес, і тобі ніхто не давав позику? А потім сам директор банку дав тобі безвідсотковий кредит...

— Спасибі тобі й за це. А ще?

— Пам'ятаєш, на виборах до Верховної Ради тобі не вистачило сімдесят дев'ять голосів?..

Надіслав Орест ЗАРІЧНИЙ.

м. Ужгород.

ІРОНІЗМИ

❄ *У своїх мемуарах він прожив нове життя.*

❄ *Проведемо реєстрацію малих підприємств через єдине вікно хабарів.*

❄ *Де дівся наш славний робітничий клас? Просто став дешевшою робочою силою.*

❄ *Якщо в людини є хоч якась свобода вибору, вона завжди вибирає свободу.*

❄ *Ви гадаєте, якщо людина мовчить, то і зовсім не думає?*

❄ *Серед поціновувачів гумору є такі, що не все в ньому розуміють.*

❄ *Водолій красного письменства.*

❄ *Службові романи часто переходять у детективні історії.*

❄ *Секс-бомби в одне ліжко двічі не падають.*

❄ *Якщо вас уже не цікавлять жінки, не дратуйте їх компліментами.*

❄ *Під час кризи я став на ноги. У мене банк відібрав машину.*

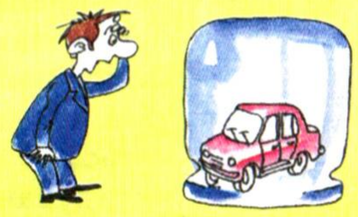

❄ *Найкращий спосіб завойувати жінку — здатися їй.*

❄ *Коли діти вже більше не задають запитань, все частіше задумуються батьки.*

❄ *Одна баба сказала, а вся громада й повірила.*

❄ *Всі ми нормальні люди, поки не зберемося разом на мітинг.*

❄ *Про політиків ми думаємо погано тому, що вони про нас ще гіршої думки.*

❄ *Як дорого платять за написане поміж рядків.*

Юрій КОСОБУКІН

❄ Міні-усмішки ❄

НАГАЛЬНА СПРАВА

Микола приїхав просити руки своєї дівчини і каже батькові:

— Але кажіть мені швидше, бо я припаркувався у недозволеному місці.

МАТУСИНА ПОРАДА

Галя вибралася на зимовий курорт, де можна покататися на лижах. Звідти пише: «Люба мамцю! Я познайомилася з чудовим хлопцем! Уже три дні вечеряємо разом. Він щоразу приходить у іншому костюмі, а у мене їх тільки три. Пришли мені грошей на новий костюм, бо збираємося завтра піти в театр». Мати їй відписує: «Познайомся з іншим і почни знову одягати те, що маєш».

НЕ ЗА АДРЕСОЮ

— Офіціанте, моя чашка брудна! Що це значить?!

— Не знаю. Я ж офіціант, а не ясновидець.

Надіслала Вікторія ПРОКОПЕНКО.

Малюнки Володимира АДАМОВИЧА

Вітаємо!

Дружній шарж Валерія Зелінського.

Відомого письменника-гумориста, перчанина Володимира СЕМЕНЯКУ з присвоєнням йому літературної премії імені Остапа Вишні!

Дружній шарж Анатолія Василенка.

Відомого письменника, літературного критика, видавця Юрія ЦЕКОВА із 75-літтям!

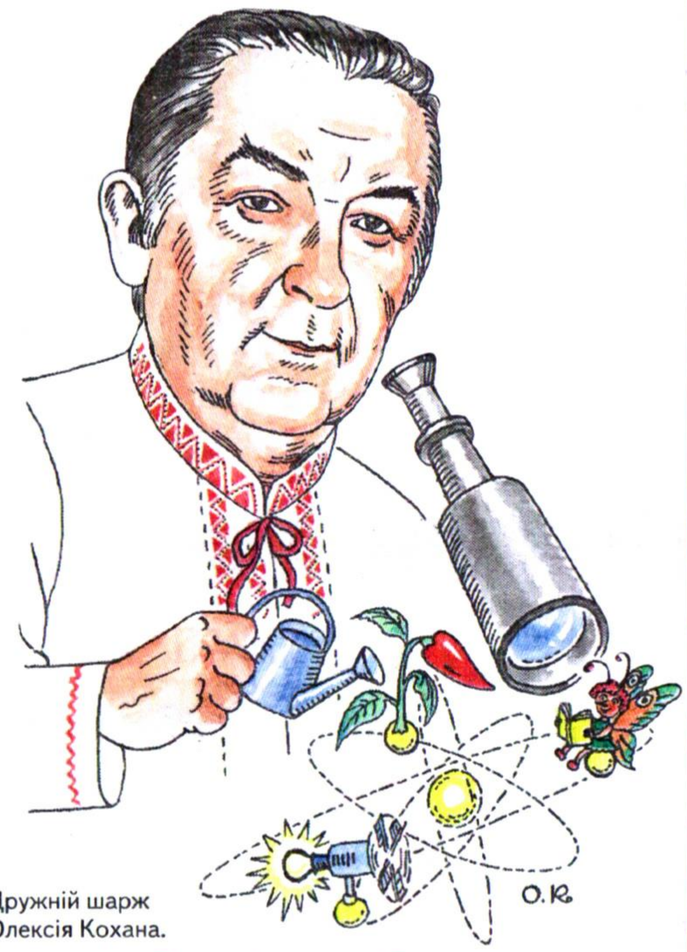

Дружній шарж Олексія Кохана.

Всесвітньовідомого майстра мікромініатюри, народного художника України Миколу СЯДРИСТОГО із поважним ювілеєм!

Микола КАПУСТА

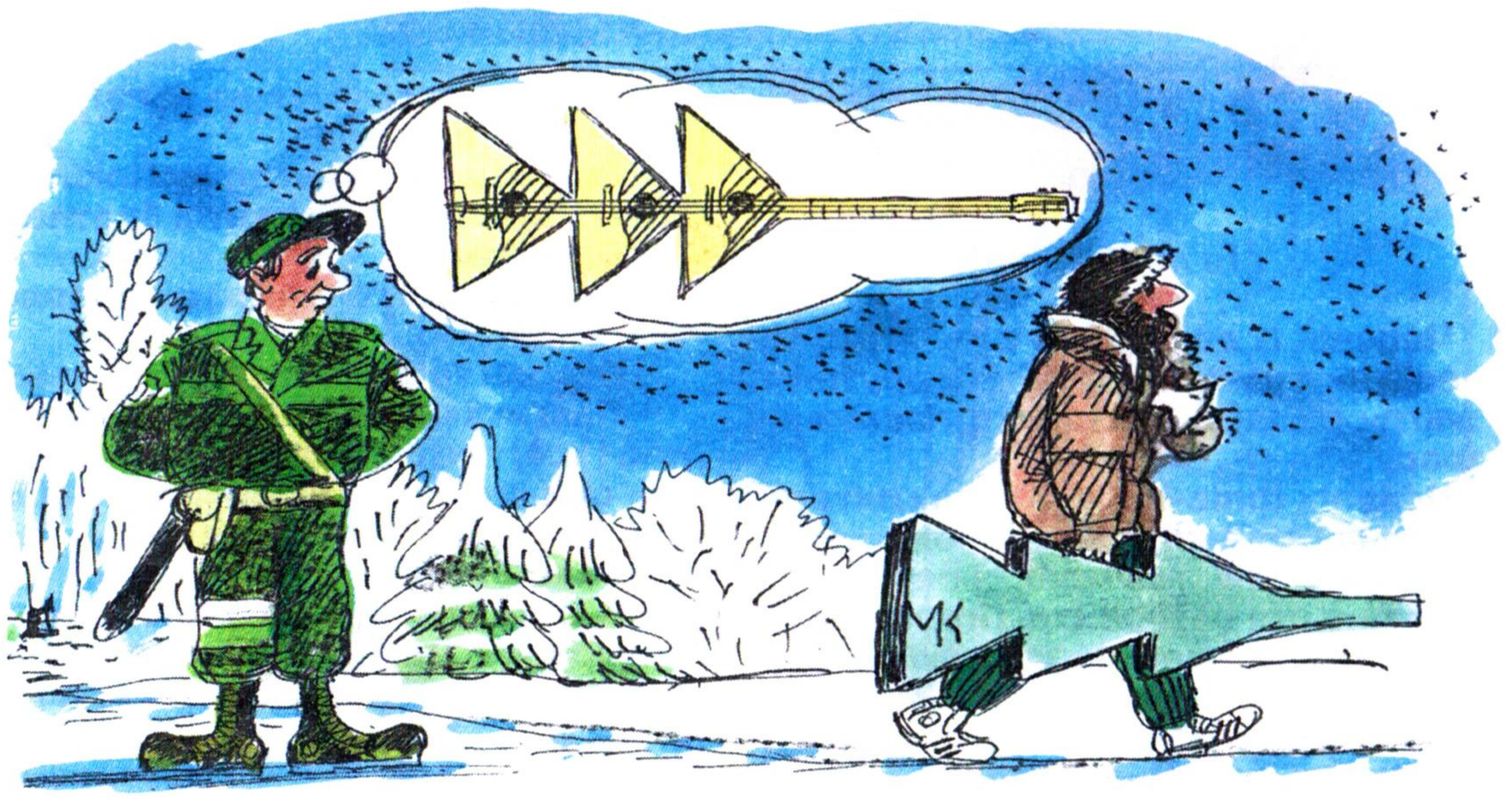

Кредит

ГУМОРЕСКА

У Дмитра Андрійовича Свириденка зламався холодильник. Років тридцять гуркотів на кухні. А тут раптом — стало тихо. Відкрив, а там уже й розморожені вареники злиплися.

Викликав майстра.

Той прийшов. Подивився. Подлубався і сказав:

— Тепер, діду, до такого «динозавра» вже й запчастин не випускають. Викиньте його на смітник.

Узяв гроші за виклик, шморгнув носом і грюкнув дверима.

— Доведеться купувати новий,— мовила Свириденчиха. — Без холодильника тепер не можна. Піди, діду, в торговий центр, та придивися якийсь дешевенький.

У магазині дівча з грудьми «аля Памела Андерсен відпочиває» взяла діда під ручку, провела рядами новітніх холодильників.

— Для чого вам якесь барахло брати? Візьміть ось цей. Дивіться, яка тут морозилка! І гарантія п'ять років.

— А гроші? — глянув на ціну дід.

— Пропонуємо кредит... Тепер усі так роблять.

Дмитра Андрійовича всадовили у крісло біля столу з табличкою «Банк», пригостили запашною кавою з печивом, ввімкнули релаксуючу музику... І поки діда не уламали підписати угоду на покупку, не відпустили.

— Із яких таких коштів ти збираєшся гасити кредит? — набурмосилася дружина.

— «З яких, з яких?» Пенсію ж платять... Поступово виплатимо...

Та кредит — не фурункул, не розсмокчеться. Уже через місяць банк надіслав нагадування, а через півтора — двоє, схо-

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Із таким ставленням до роботи — взимку ми всі будемо лапи смоктати...

БАЙКИ У ДВА РЯДКИ

ПЕРЕКОНАННЯ

Свиня до чужого допалась корита:
– Чуже? Ну то й що? Аби я була сита!

ЖУРІ

Коли в журі Ворона й Горобець,
Чи й скажуть Солов'єві: «Молодець!»

ОЦІНКА

– А й справді, кров людська – не водиця! –
Сказав Комарик. – Для нас годиться...

с. Росошани Чернівецької області.

Василь МОМОТЮК.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Скоро Новий рік, а ви й не телитесь!
– Отелюсь!

жих на сейфи, здорованів загримкотіли у двері.

– Ти чо', лох паршивий, не повертаєш бабки? Гадаєш, холодильник подарували?

Незважаючи на лемент дружини, хутко потягли Свириденка на балкон. Невдовзі звідти почулося відчайдушне скімлення і гуркіт розбитої трилітрової банки з огірками, які заглушили жіночу істерику.

– Ряту-уйте-е!

Бевзі прищепкою притисли невдасі ніздрю. Той від болю корчився, як на стоматологічному кріслі.

– Не сплачуватимеш борг, примусимо гризти кактус, – пообіцяли геркулеси.

– Ну ось, маємо мороку,– витирала сльози дружина Дмитра Андрійовича.

Позичальник почухав носа.

– Тільки не кажи, якщо у тебе ніс свербить, то це до випивки.

Аби позбутися клопоту, Свириденко спробував повернути холодильник у магазин. Та тамтешні секьюріті виставили його за двері швидше, ніж він спробував їх розчинити.

– Приходь тільки з грошима! – пригрозили.

Спустошений і морально, і фінансово, всівся на лаву, щоб виробити стратегію порозуміння з рідною дружиною, банком, магазином і самим собою. З останнім виявилося найтяжче. Внутрішнє его пиляло гірше жінки. «Чи тебе, старий дурню, позбавили здорового глузду? – картав себе, як мозахіст. – Ну, на біса тобі цей холодильник, в який все одно нічого класти?!»

Аж раптом, ніби Копперфільдом намальована, виникла перед очима циганка.

– Чоловіче добрий, давай погадаю. Долю твою передбачу. Кінець світу наближається – рятуватися треба,– приказувала вона.

– А-ну-ну! Що там про кінець світу шепчеш? – чомусь поцікавився Дмитро Андрійович.

– Руку давай,– туркотіла смуглява. – Кажу, кінець світу скоро, тетеря глуха.

– А точніше можна? Коли саме настане?

– Як тільки, так зразу... – не збагнула наполегливості Свириденка. – Ви що газет не читаєте, телевізор не дивитеся?!

– А-а-а,– буркнув Свириденко і знову впав у депресивний стан.

А через мить, ніби сонце його приголубило.

– Так це ж прекрасно! – вигукнув так, що циганка з переляку аж присіла. – Навіщо мені повертати кредит, якщо однаково скоро кінець світу?!

м. Харків.

Володимир СУБОТА.

ЯК МОЖНА РОЗБАГАТІТИ

Жебрак звертається до перехожого:

– Подайте щось авторові книжечки «Як можна розбагатіти».

– Ви автор цього видання? – дивується чоловік. – Чого ж ви тоді жебракуєте на вулиці?

– Це якраз один із способів.

ЕРОТИКА І МИСТЕЦТВО

– Як ви відрізняєте еротику від порнографії?

– Дуже просто: якщо один і той же мистецький твір надруковано в дешевій газеті – це порнографія; якщо в дорогому виданні, на крейдяному папері – це еротика, а якщо він написаний олією у XVI столітті – то це шедевр світового мистецтва.

Надіслав Микола ПЕТЛЕНКО. м. Суми.

У СУДІ

– Підсудний, ви визнаєте себе винним у крадіжці?

– Ні...

– У вас є алібі?

– А що це таке?

– Ну, бачив вас хтонебудь під час скоєння крадіжки чи ні?

– На щастя, ніхто не бачив.

Надіслав Василь ГУМЕНЮК. м. Житомир.

Валерій ЧМИРЬОВ

– Вас пограбували?
– Та ні, це я всі обов'язкові податки сплатив...

Вінегрет із перцем

Новорічний серпантин

Проблема

— Олігархи заробляють за хвилину більше, ніж я за місяць! Але податкова чомусь ходить до мене.

— Може, у них проблема із дріб'язком?

Знайшла

— Любий, пам'ятаєш я вранці бігала по квартирі і радісно кричала: «Ура! Нарешті я знайшла ці бісові ключі!»

— Так...

— Ти не пам'ятаєш, куди я їх поклала?

Дієта

Під Новорічною ялинкою розмовляють дві молодички:

— Ти так схудла. Це нова дієта?

— Так, морква, буряки і картопля.

— А що робила: варила чи смажила?

— Копала!

Лист до редакції

«Шановні! Надрукуйте у своєму журналі в чому треба зустрічати цей Кінець світу і що подавати на стіл?»

Дав здачі

— У нас у дитячому садочку хлопець один був. Усіх дубасив, крім мене. Я міцний, завжди давав здачі. За це мене і вигнали із садочка.

— Як це?

— Сказали, що сторожу не можна з дітьми битися...

Почула і записала Валентина БАКЛАН.

м. Київ.

Торт

31 грудня молода жінка приходить у кондитерський відділ і каже:

— Чи немає у вас торта, який би пригорів знизу? Я хочу, щоб чоловік подумав, що я спекла його сама.

Почув і записав Василь МОМОТЮК.

Буковина.

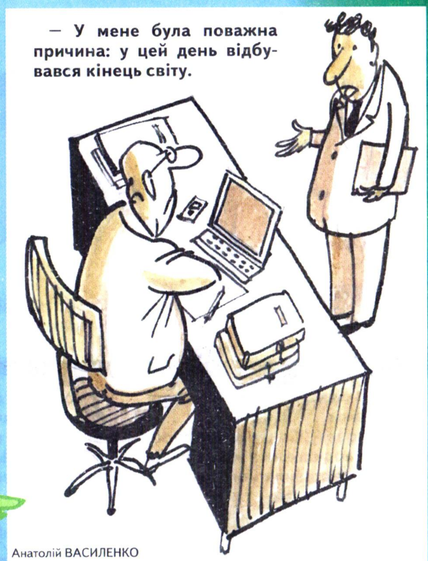

— У мене була поважна причина: у цей день відбувався кінець світу.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Василь ФЛЬОРКО

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

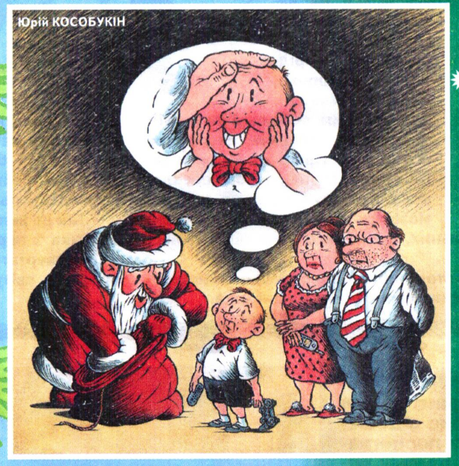

Юрій КОСОБУКІН

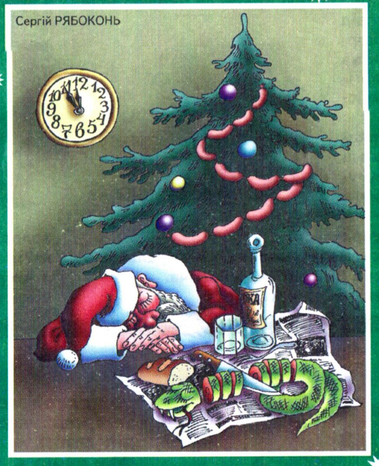

Сергій РЯБОКОНЬ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Дивно! Тут завжди сидів Петро...

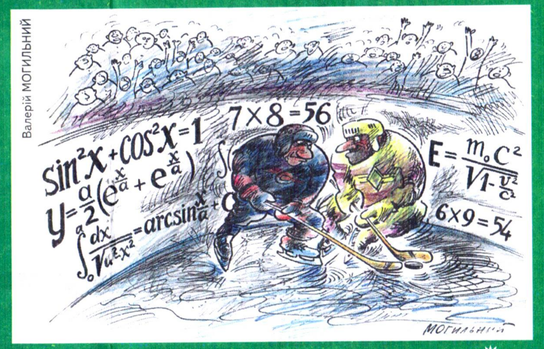

Валерій МОГИЛЬНИЙ

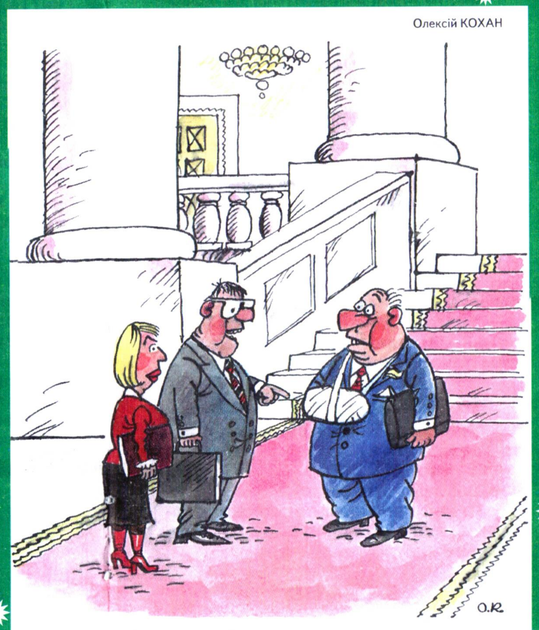

Олексій КОХАН

— Ожеледиця?

— Та ні! Проголосував чужою карткою.

Іван САВЛЮК

Володимир СОЛОНЬКО

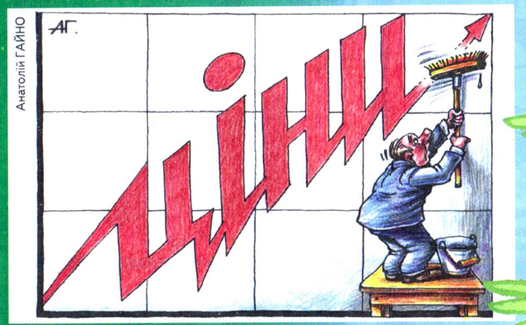

Анатолій ГАЙНО

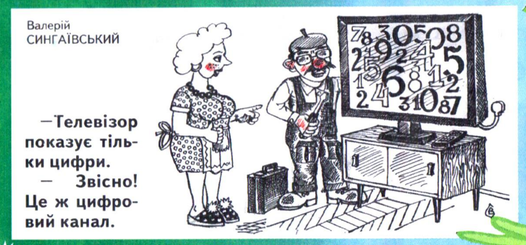

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

—Телевізор показує тільки цифри.

— Звісно! Це ж цифровий канал.

Микола КАПУСТА

Новорічний серпантин

Слушне зауваження

— Я б остерігався при нинішніх депутатах говорити, приміром, таке: «Законів фізики ще ніхто не скасовував».

Сім'я і політика

Дружина — до чоловіка:

— До весілля ти мене називав королевою. А тепер — ні.

— Я тепер став республіканцем...

Пошта

— Послав батькам листа з новорічними вітаннями. Телефоную — ще не одержали. І чому у нас листи так довго йдуть?

— Тому що йдуть, а не їдуть.

У поліклініці

Старенький пенсіонер у реєстратурі просить:

— Дайте мені направлення до лікаря «вухо-око».

— У нас такого лікаря нема! У нас є «вухо-горло-ніс».

— Ні, мені треба по вухах і по очах.

— Та що у вас за хвороба така?

— Ви розумієте, я чую одне, а бачу зовсім інше.

Цікава думка

Акція «Кінець світу» проплачена виробниками солі, мила, свічок, сірників, макаронів, кільки і бичків у томатному соусі.

Пояснив

Кондуктор у тролейбусі гукає:

— Громадяни, проходьте вперед!

Один із пасажирів питає:

— А чому ви нам не кажете «Панове»?

— Якби ви були панами, то їздили б на «Мерседесах», а не тролейбусами.

Почула і записала Ольга ГОЛУБ.

м. Луганськ.

МАЕСТРО ЕКО

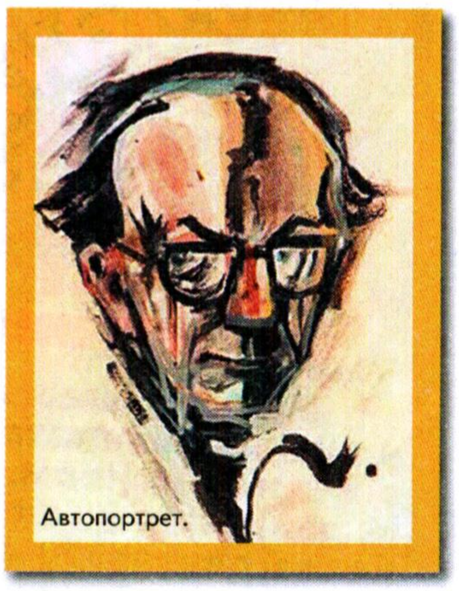
Автопортрет.

У 30-40 роках минулого століття не було в Галичині популярнішого за ЕКО художнка-карикатуриста. ЕКО – це псевдонім Едварда Козака.

Народився митець у 1902 році, вчився у Стрийській гімназії, основи мистецької грамоти отримав у школах Відня й Любліна, згодом у Львові навчався в мистецькій школі художника Олекси Новаківського. Працював редактором та художником у веселому галицькому журналі «Зиз», а з 1933 до 1939 року редагував та ілюстрував знаменитий сатирично-гумористичний часопис «Комар». А ще він ілюстрував дитячий журнал «Дзвіночок», календарі «Золотий колос» та цілу низку інших українських видань. Після другої світової війни Е. Козак – у еміграції. На початку 1950-х років переїхав у США. Там він видавав улюблений українцям діаспори журнал гумору й сатири «Лис Микита». Видав, сам проілюструвавши їх, дві книги своїх сатиричних та гумористичних оповідань. До речі, з ним як письменником наш журнал познайомив своїх читачів раніш: в одному із чисел «Перця» за 1990-й рік під рубрикою «Сміх не старіє» була опублікована дотепна гумореска «Шільд» за підписом: ЕКО.

Різноманітна та багатогранна творчість Єдварда Козака ще чекає на гідне сучасне пошанування.

Коні людський розум мали,
Завжди коло корчми стали.
(Із циклу «Галичина», 1957 р.)

Сільські політики.
(Із циклу «Село», 1956 р.)

Засідка.
(Із циклу «Село», 1956 р.)

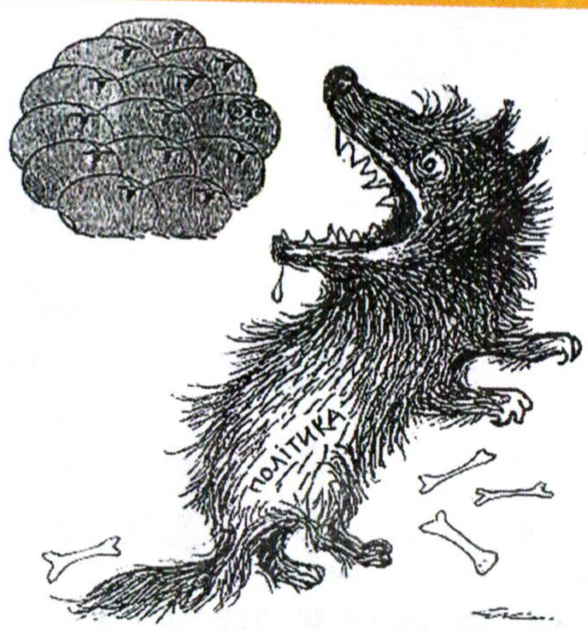

Лицем до культури *(1982 р.)*

Круглий стіл для українців *(1970 р.)*

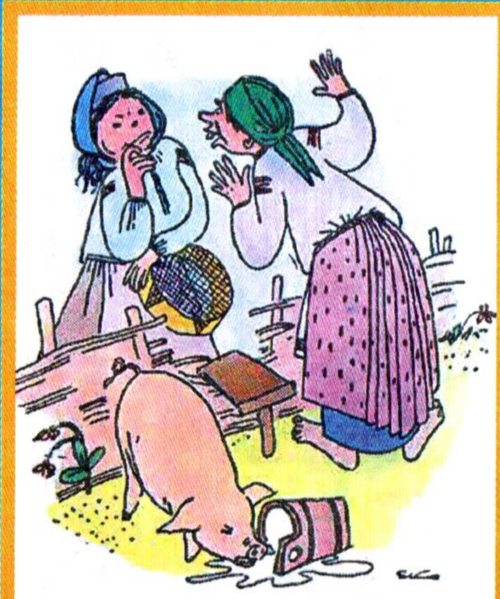
Сусідки.
(Із циклу «Село», 1956 р.)

БЛАГОДІЙНИКИ

Спочатку грабують країну-небогу,
А потім їй тичуть свою допомогу.

м. Житомир. Вікторія ДЕМ.

ОГОЛОШЕННЯ

«Терміново продаю «Мерседес». Недорого. 2010 рік випуску. Не битий. Все є. Собі б залишив, але дружина на права здала, з десятого разу».

ПІДОЗРА

Розмовляють дві дівчини:
– Олесю, мій шеф хоче мене задушити...
– Чому ти так вирішила?
– Варто мені запізнитися на роботу, як він у всіх запитує: «А де це наша Дездемона?»

Надіслав Олег ДЕМЧИН.
м. Богуслав.

ПРИСИЛАЙТЕ

Телефонна розмова у Новорічну ніч:
– Алло! Це страхова компанія? А чи можна житло застрахувати по телефону?
– На жаль, не можна. А ви дайте свою адресу, і ми зразу ж пришлемо нашого представника, який усе оформить на місці.
– Гаразд, присилайте, але швиденько, бо ялинка вже догоряє і килим почав тліти!

МОЖНА Й ІНАКШЕ

– Лікарю, а скільки буде коштувати операція?
– Сто тисяч.
– Дуже дорого, лікарю!
– То мій колега прооперує вас задарма, а плату візьме з ваших спадкоємців.

ЗАРАНО

Суддя звертається до підсудного:
– У чому вас звинувачують?
– У тому, що скуповуватися до Нового року почав зарано, ваша честь.
– Так це ж не злочин! А як рано воно було?
– За три години до того, як магазин відчинили.

ВІДЧАЙ

Дід Мороз прийшов до психіатра:
– Лікарю, допоможіть! Я вже сам у себе не вірю!

НАУКОВА ІСТИНА

Професор-лектор:
– При уважному вивченні економіки завжди виявляється, що найкращий час для купівель був минулого року.

Надіслав Леонід ОПАРА.
м. Київ.

Геннадій НАЗАРОВ

ОПИСКИ САМОПИСКИ

СОЦОПУТУВАННЯ.
БАБЛОТУВАННЯ.
ПРАВОКЛАНГОВА ПАРТІЯ.
ПРОВЛАПНА БІЛЬШІСТЬ.
САЛОВИСУВАНЕЦЬ.
ВАЛЬСИФІКАЦІЯ.
НЕПРОПИВАЮЧА СТІНА.
ПОЦІЛОВУВАЧ ЖІНОК.
НЕУБЛАГАРНА.
РАБНИК ПРЕЗИДЕНТА.
АВТОРИТВАРИЗМ.
РОЖПРОДАЖА.
МАНІТОРИНГ.

Віктор ІГНАТЕНКО.
м. Прилуки.

Анатолій ГАЙНО

— Везу відігріватися свого рибалку...

Анатолій ВАСИЛЕНКО

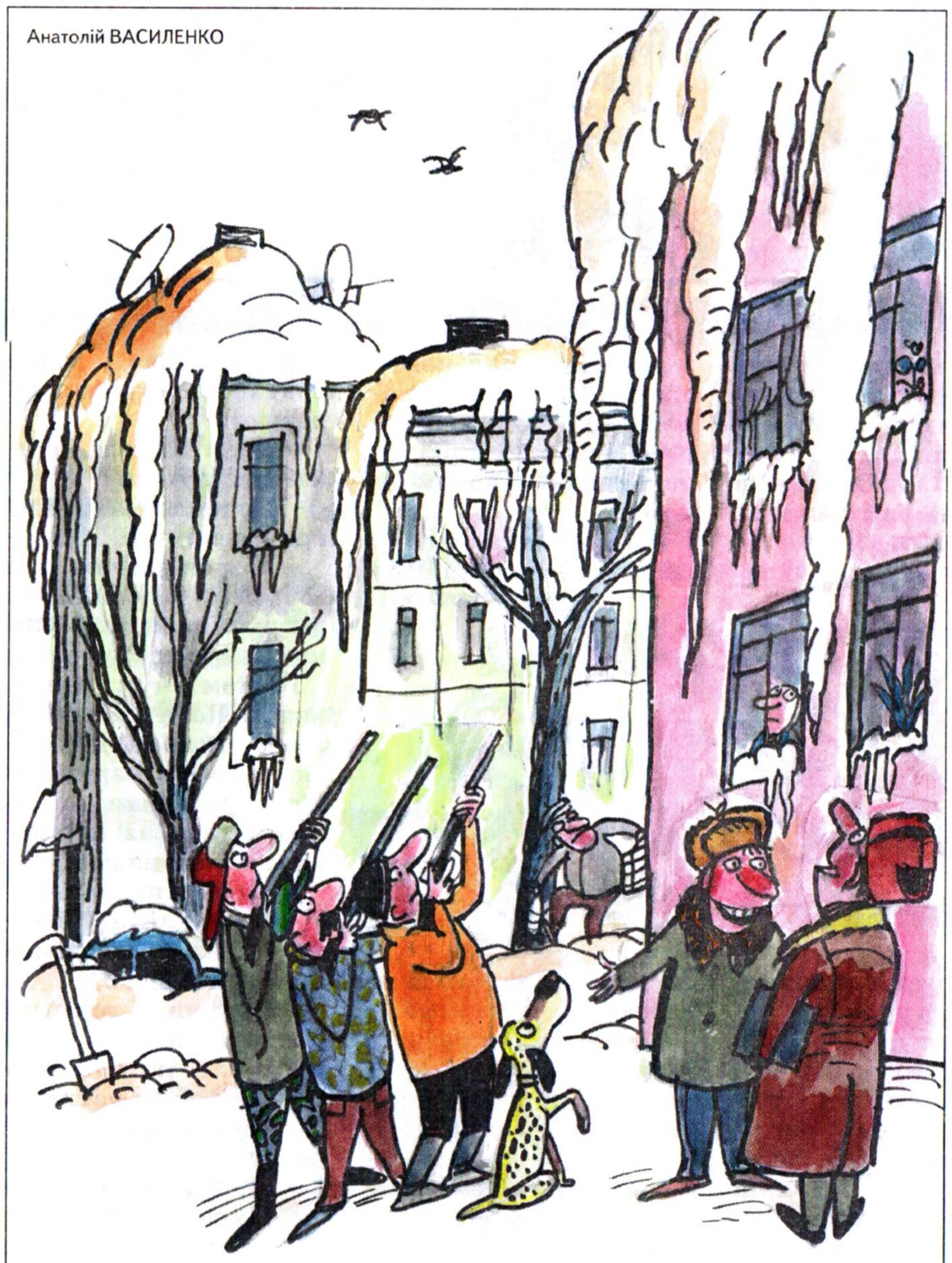

— Із товариства мисливців згодилися допомогти...

Микола КАПУСТА

ДУМКИ ВГОЛОС

Якщо вам показали на двері... то вам неабияк повезло.
«Птах» високого... сідала.

Анатолій ОБРИНЬБА.
с. Тури на Полтавщині.

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

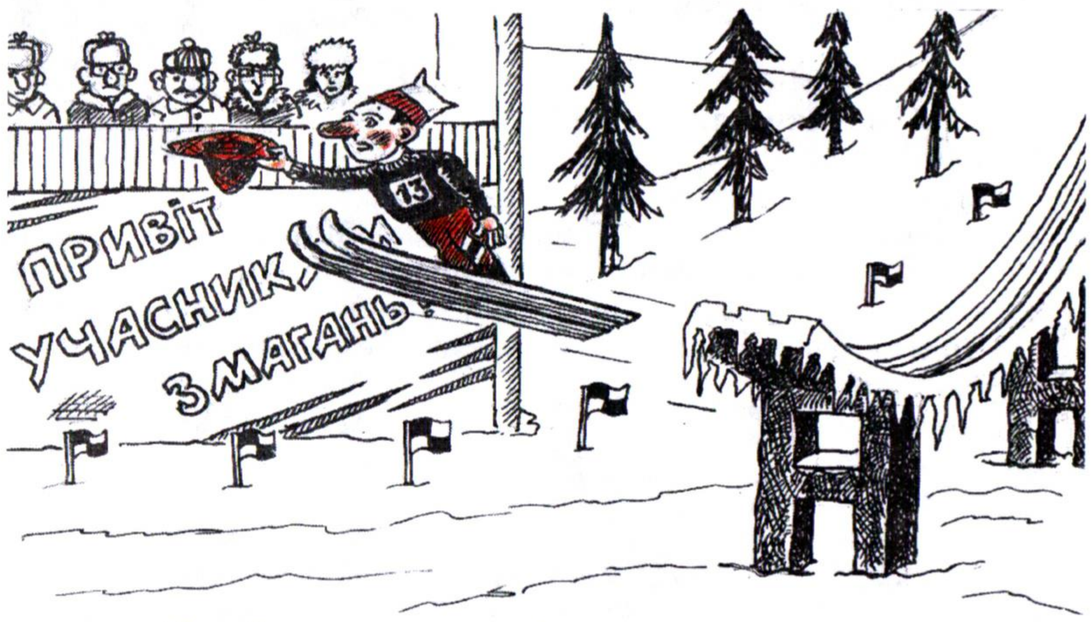

— Подайте на розвиток гірськолижного спорту...

ДОПОМІГ БАТЬКО

Вчитель речення диктує:
«На світанку у журбі
Під зірницями співає
Соловейко на вербі».
– Записали? Добре, діти.

Перевірте, не спішіть.
Ще раз пильно прочитайте
І прийменники вкажіть.
Петрик жваво тягне руку.
Це для класу дивина.
– Де прийменники, Петрусю?
– На, у, під і ще раз на.
– Молодець! – учитель каже . –
Здивував ти нас усіх.
– Ге. Мені учора батько
У навчанні допоміг.
Цілий день і цілий вечір
Він валявся на землі –

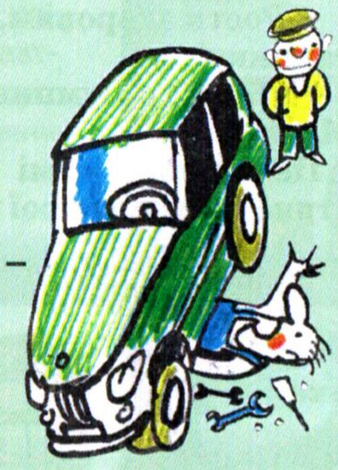

Заставляв якусь пружину
У старенькі «Жигулі».
І раз по раз з-під машини
Чулися його слова.
Аж не витримала мати
І гукнула з-за хліва:
– Схаменися, чоловіче!
В'януть вуха у свині.
Із цензурних слів – у тебе
Лиш прийменники одні.

Микола ПАСІЧНИК.
м. Липовець Вінницької області.

ПЕРЧЕНЯТА

Сторінка для дітей

ТРОЄ ВЕДМЕЖАТ І ЗИМА

Коли троє ведмежат дізналися, що їм всю зиму доведеться проспати, вони дуже засумували.

Про цю чудову пору року їм так багато цікавого розповідали зайчики: як вони з гірки мчать на санчатах, як дружно ліплять снігову бабу, і як весело граються в сніжки...

– Мамо, мамо! Дозволь нам хоч одним оком подивитися на зиму!

– А чого тільки одним? – усміхнулася мати-ведмедиця. – Ви можете побачити зиму обома очима.

– Справді? – радісно вигукнули троє ведмежат.

– Авжеж. Лягайте в ліжечка, заплющуйте очки і засинайте. А у снах до вас завітає зимонька-зима з усіма своїми принадами.

Ігор СІЧОВИК.

Чарівне дерево Миколая

КАЗКА

Напередодні свята дідусь Миколай дістає свою торбинку і складає до неї гостинчики. Туди їх вміщається дуже багато, але сама торбинка залишається легкою. Це хитрість у неї така чарівна – щоб подарунків вистачило всім дітям, а святому Миколаєві нести її було не важко.

Ще дідусь Миколай неодмінно спиняється біля чарівного дерева і просить:

– А чи не знайдеться у тебе дві різочки для вередунів?

Дерево сміється (воно ж чарівне) ось так:

– Ха-шелесь, шелесь-ха-ха-ха.

А тоді запитує в гілок:

– Чия черга цьогоріч на землю спускатися?

Дві гілочки радісно відповідають:

– Ми, ми допомагатимемо дідусеві Миколаю!

І прудко стрибають до хитрої торбинки. Там і їм вистачає місця.

Дерево у святого Миколая чарівне. На ньому ростуть і вишневі гілки, і березові, і вербові, і... Святий Миколай виростив одне таке дерево, на якому яблуневі гілки сусідять із каштановими, букові з дубовими, вишневі з мандариновими, щоб не засаджувати небо садом. Там мають сяяти зірки.

Коли торбинку спорано, дідусь Миколай на небесних санях спускається на землю.

І ходить від хати до хати, обдаровуючи слухняних і чемних дітей гостинчиками:

– Молодець, Катрусю!

– Рости здоровим, Остапчику!

– Будь розумницею, Марійко!

Подарунки самі вистрибують із хитрої торбинки, ховаються під подушками і з нетерпінням чекають, щоб уранці їх знайшли.

І дві гілочки-різочки раз у раз намагаються вистрибнути звідти.

– А ви куди? – зупиняє їх дідусь Миколай.– Ховайтесь у торбу!

І не тому повертає він їх на місце, що боїться: аж на дві гілочки стане менше на його чарівному небесному дереві. Навіть неслухняній дівчинці, нечемному хлопчику залишає він гостинчики. Тільки трохи менші, ніж іншим дітям.

– А вони, я вірю, – усміхається в бороду, – наступного року краще поводитимуться.

Та й прошкує зі своєю торбинкою до наступної оселі.

Аж тоді, коли повертається на небо, дозволяє гілочкам-різочкам:

– Ану ж вистрибуйте з торбинки – мерщій додому!

Вони повертаються на свої місця на дереві та й ростуть собі далі. Ви ж не забули – воно чарівне.

А якогось року дідусь Миколай так квапився до дітей із подарунками, що забув попросити у чарівного дерева різочки. Аж на землі згадав про них, однак повертатися не став:

– Та вони мені й не знадобляться!

Однак помилився.

Підходячи до однієї хатини, ще здаля почув гамір. Зазирнув у вікно, а там братик і сестричка вередують:

– Коли Миколай принесе подарунки?

– Хочемо великі, найкращі гостинці!

– Вам би різочки, а не гостинці, – прошепотів дідусь Миколай. – Тільки я забув їх...

Раптом чує: хвись! хвись! Наче в торбинку щось залетіло. Дивиться: а то дві каштанові гілочки-різочки. Самі прилетіли – аж із чарівного дерева на небі!

Він тоді й просить їх:

– Постукайте у віконце. Тільки ж, глядіть, не налякайте дітей.

Зацокали тихенько гілочки у шибки – діти побачили їх. Стало їм соромно. Усі матимуть подарунки, а вони – різочки.

– Пробачте нам, дідусю Миколаю, – попросили та й позасинали.

Він їм хоч і по малесенькому пряничку, а таки залишив.

А тоді далі – від хати до хати – пішов, діста-

Той, хто правильно розгадає РЕБУС, прочитає українське народне прислів'я.

Склав П. МИШКО.

ОЙ, НЕ ЖАРТИ

Ой, не жарти, не сміх –
Уночі випав сніг.

Вийшов рано в двір гусак,
Міряв сніг і так, і сяк.

І поважно мовив він:
– Випав сніг до колін.

Качка снігом побрела:
– Ках! Тут буде до крила!

Як поміряв горобець
По двору з кінця в кінець,
Із підстрибом –
топ та топ!

Каже:
– Сніг – по самий дзьоб!

Лідія ПОВХ.

ТУРБОТЛИВИЙ ЇЖАЧОК

Їжачок знайшов пір'їнки
й спорядив м'яку перинку.
М'яко буде взимку спати
діточкам – їжаченятам.

Любов ШОСТАК.

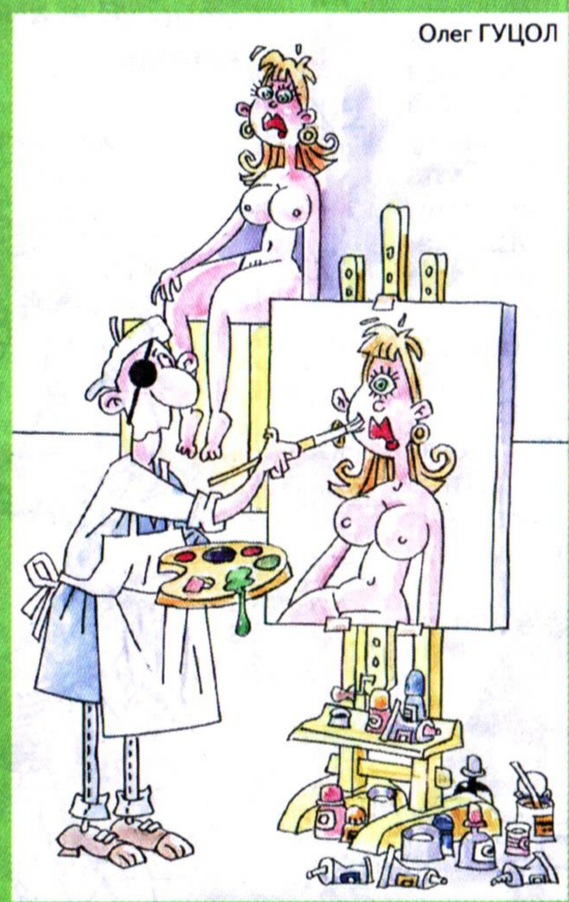
Олег ГУЦОЛ

Валерій ЧМИРЬОВ

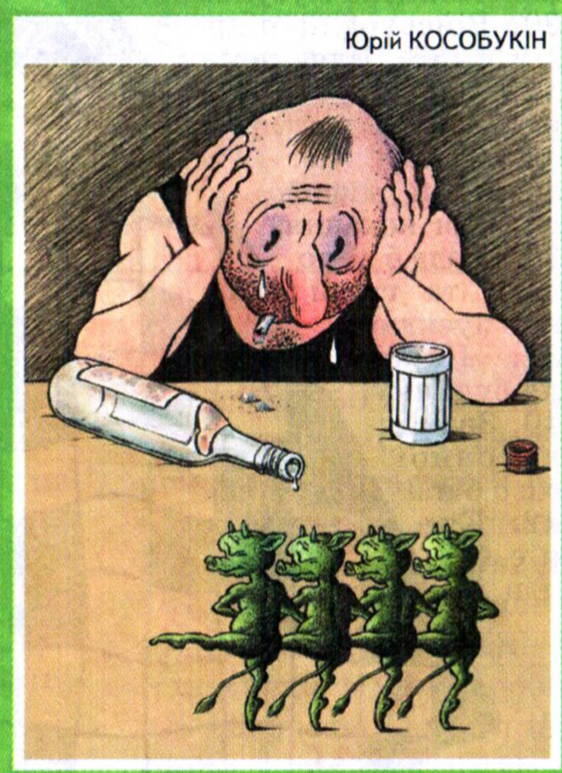
Юрій КОСОБУКІН

ючи з хитрої торбинки подарунки.

Аж дивиться – немає в ній різочок. Озирнувся – а ті сіли перепочити (самі ж із неба прилетіли – натомилися) на пеньку перед вікном у неслухняних братика й сестрички.

Підійшов він туди, а вони вже й приросли.

– Залишайтеся, – мо-

вив, – та й нагадуйте, що в моїй торбинці, крім гостинчиків, є і різочки...

Якщо трапиться комусь зустріти пеньок, а на ньому – два пагінці, знайте: це гілочки з чарівного дерева святого Миколая.

Я такі бачила – на вулиці Дегтярівській у Києві. На пеньку ростуть два молоді каштанчики. Вони мені і розказали, поки я чекала автобуса, цю казку.

Світлана ПРУДНИК.

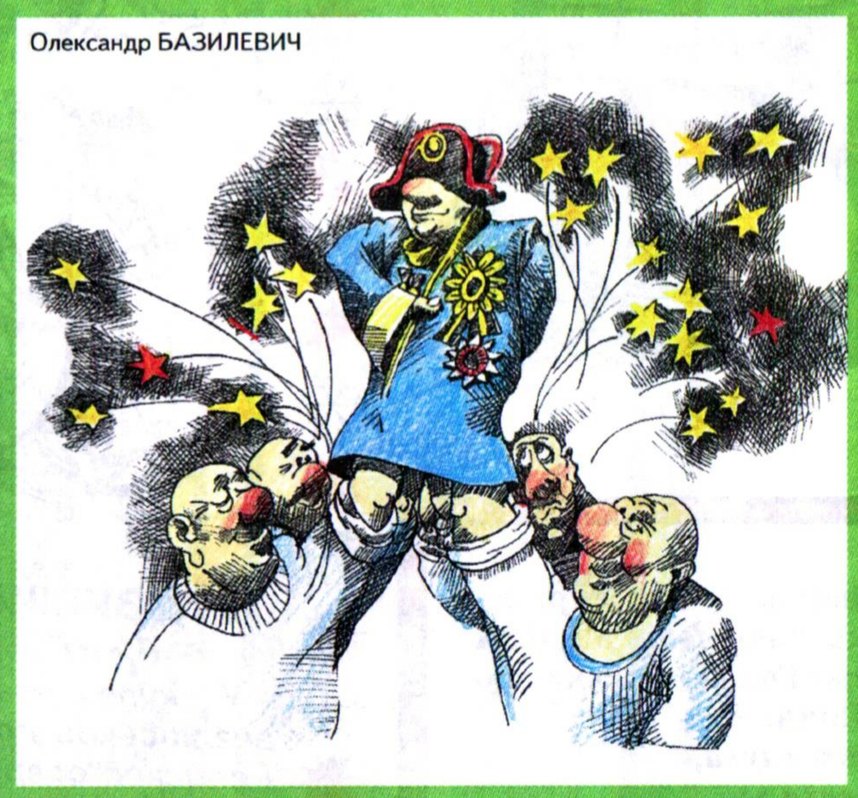
Олександр БАЗИЛЕВИЧ

«У нас на роботі зустрічали Новий рік. Після чого ми з Андрієм Васильовичем поверталися пізно увечері – почти ноччю, часів у два, додому, трохи співали. Але ніхто з перехожих не возмущався. Возмутився тільки сержант міліції... не помню фамілії. Бо була ожеледиця. Коли він підійшов до нас, то ми підсковзнулися і впали на льод. Далі нічого не помнимо. А те, що написав сержант – не помню фамілії – брехня. Він тоже не міг усе помнить, бо ми перед цим його віддубасили. Простіть! З Новим роком! Якщо простите, то прийдемо у міліцію 14 числа засівать... І щоб там обов'язково був сержант... Не помню фамілії...»

(Із пояснення міліції).

Надіслав Іван МИКИТЕНКО.

ВОРОЖБА

Буває, і нині узимку, на свята
Ворожать на суджених любі дівчата:
Такого знайти собі мріється кожній,
Щоб був він розумний, вродливий, заможний,
Щоб був не скупий, не гуляв, не сварився,
Щоб завше на тещу привітно дивився.
Таке собі з давніх часів «спортлото»...
Ворожить багато... Чи ж вгадує хто?

Володимир КРИВАК.

м. Київ.

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Один діло робить, другий гави ловить.

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 11

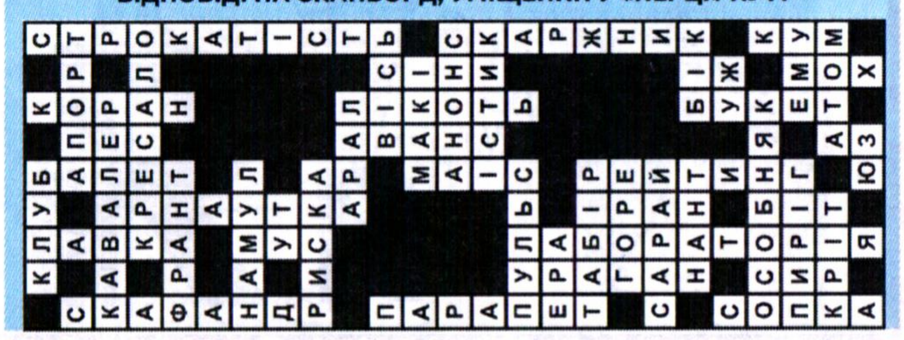

Новорічний кросворд

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 2. Ходить ... коло вікон. 4. Довгохвоста папуга. 5. Грошова винагорода авторові за твір. 8. Діяти на свій страх і .... 9. Нота. 10. Марка російського літака. 11. Кремезна людина. 12. Баба . . . кістяна нога. 14. Живе, як ... у маслі. 15. Текстове повідомлення по мобільному. 19. Його дехто загрібає чужими руками. 21. Соціалістична партія України. 23. Онука Діда Мороза. 26. Складова повітря. 29. Центр світового паломництва мусульман. 30. Військовий підрозділ. 33. Підвищення для виступу оратора. 34. Монастирський обід. 35. В античній міфології – бог кохання. 36. І рада б ... до раю, та гріхи не пускають. 37. Покрівля будинку. 40. Звання духовної особи. 42. Купейний ....

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Новорічний Дід ... . 2. Готуй ... влітку. 3. Ліжко зека. 6. Промовець. 7. Короткий залізний меч скіфів. 13. Комплект, набір предметів. 16. Новорічний бал-... . 17. Іконописець. 18. Великий урочистий вокально-інструментальний твір. 20. Льотчик-винищувач найвищого класу. 22. Танцювальний крок. 24. Різновид загадки. 25. Столиця Татарстану. 27. «Ой прийшла ..., снігу принесла!» 28. Тупа частина сокири. 31. Твір. 32. Черевна частина туші риби. 38. Давньоєгипетський бог Сонця. 39. Тібетський бик. 41. Зимові опади.

Склав Андрій КОРЧИНСЬКИЙ. *м. Кодима на Одещині.*

Погаласували, погепали кулаками в груди, роздаючи обіцянки виборцям, і охриплі, повсідалися в депутатські крісла... Тепер для них на чотири роки рай: про себе лиш дбай. Вибори закінчилися.

А наше журі підбило підсумки десятого туру конкурсу дотепників, який тим виборам і був «присвячений». Пам'ятаєте у «Перці» № 10 карикатуру Володимира Адамовича? На трибуні з написом «Наші кандидати» стоять ведмідь, вовк і лисиця й вигукують: «Ми любимо вас!» А принишклі зайці похнюплено слухають ці палкі запевняння, так, як і наші виборці.

Кращі підписи, на думку журі, до цього малюнка надіслали **Микола ЛИПНЯГА з смт Голованівська, що на Кіровоградщині –**

«А електорат слуха,
Розвісивши вуха.»;

Олександра ВОСКРЕСЕНСЬКА з м. Києва –

«Нарешті ліс до виборів доріс.
Радіти час прийшов електорату.
Хто їх поїсть, ведмідь чи вовк, чи лис? –
Вони вже можуть вільно обирати»

та **Ольга СМИГА з м. Дубного:**

«Після тих гарячих слів
Не побільшало зайців!»

Вітаємо!

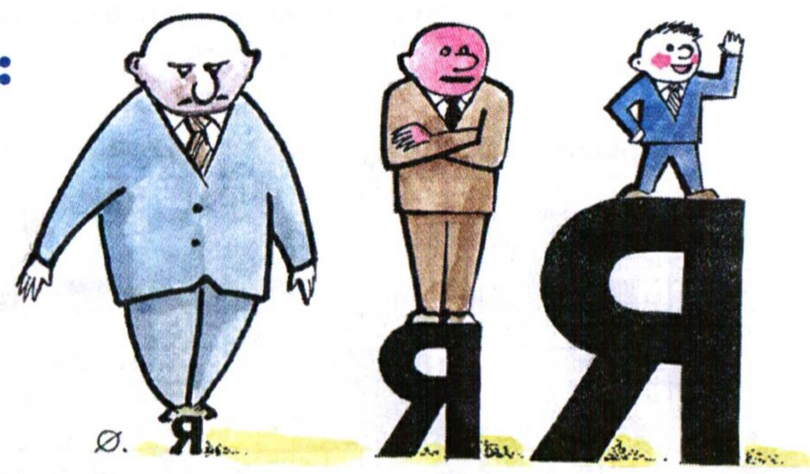

І новорічне завдання: придумайте підпис до малюнка Василя Фльорка. Веселих усім свят! Здоров'я, щастя, усмішок! До зустрічі у Новому році.

ХТО Є ХТО

Діалог у центрі Копенгагена:
Датчанин:
– Ви іноземець?
Янкі:
– То ви іноземець. Я – американець.

Батько двох хлопчиків – Тото і Марселя – був людиною практичною. «Дітям треба давати корисні і повчальні іграшки», – казав він незаперечним тоном. Тож перед Новим роком Тото і Марсель отримали в подарунок велику коробку із позолоченим написом: «Дитяча друкарня». В коробці було все необхідне для малої друкарні – шрифти, валик, папір, фарба.

На новорічну вечерю батьки хлопчиків, як завжди, запросили дядька Цезаря і тітку Урсулу – маминих брата й сестру – та кузена Гастона.

Гості й господарі трапезували за святковим столом. Не було тільки Тото й Марселя.

– І досі ще бавляться друкарнею, цілий день не відлипали від неї, – зауважила мати.

– Я знаю, – тріумфуюче сказав батько, – для дітей нема нічого цікавішого за

НАЙВИЩИЙ РАНГ

У купе вагона англійський посол і єпископ сперечаються, чиє звання вище.

– Мене титулують «Ваше превосходительство», – каже посол.

– А мене величають «Ваше преосвященство», – заявляє єпископ.

У розмову втручається їхній сусід по купе, санітарний інспектор:

– Із нас трьох найвищий ранг маю я. Мене, коли заходжу в якусь крамницю, зустрічають словами: «Господи! Це знову ви!»

Є МОЖЛИВІСТЬ

Сидять двоє, випивають.

– Я вже бачу вас двох, – каже один.

– І ти мені теж двоїшся, – відказує другий. – Значить, можемо трохи пограти в бридж, раз нас уже четверо.

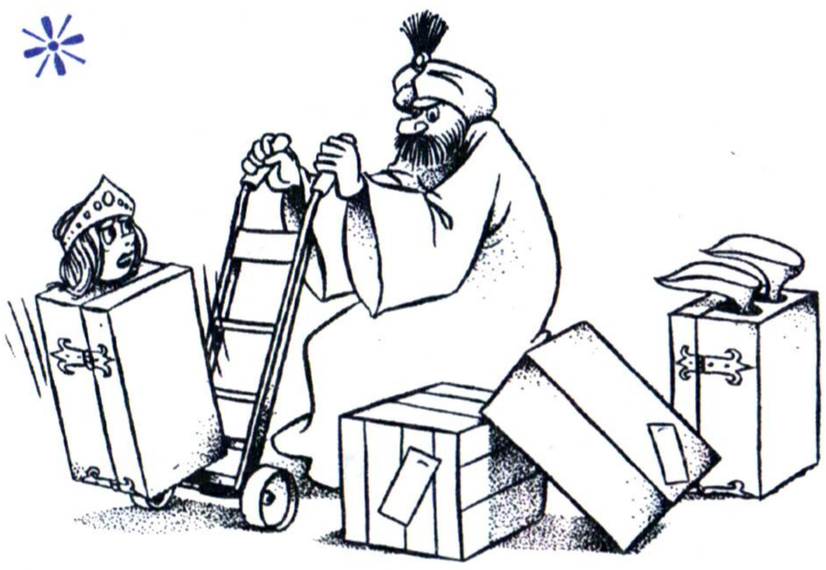

ВІН ЗІГРАЄ...

Звана вечірка. Господар звертається до присутніх:

– Шановні гості! Ви почуєте всесвітньовідомого віртуоза, який зіграє нам на своїй божественній скрипці!

– Сер, я піаніст! – шепче музикант.

– Сьогодні, – продовжує господар, – він забув свою скрипку вдома, тому зіграє на піаніно, а це іще складніше.

Анрі КАМЮ

КОРИСНА ІГРАШКА

якусь корисну і пізнавальну іграшку. І от, як бачите, ніхто нам не заважає вечеряти спокійно.

І тут у їдальню увірвалися обидва хлопчики. Із аркушами паперу, наслідуючи малолітніх вуличних продавців газет.

– Купуйте «Дитя віку»! Свіжий вечірній випуск! Сенсаційні викриття!

– Що це значить? – спитав батько.

– Продаємо газети. Самі написали матеріали і надрукували,– відказали малі аматори і вручили по примірнику кожному.

На першій сторінці була така замітка:

«Дитяче терпіння не безмежне! Ось уже два роки не віримо в казку про Діда Мороза. Кому потрібна ця комедія, негожа для сучасних дітей, дітей віку науки і прогресу? Закликаємо: покладіть цьому край!»

Батьки знічено переглядалися; а дядечко Цезар підскочив, мов ужалений:

– Це наклеп! – оскаженілий од прочитаного, кричав він, розмахуючи своїм примірником «Дитяти віку».

СУДОВА ХРОНІКА

Двадцять років тому дядько Цезар був засуджений за аморальні вчинки. Татко засвідчив це перед мамою. Слід би тому старому негідникові перестати надокучати іншим своїми моральними проповідями!

Невдовзі підскочила й тітка Урсула і надривно залементувала:

– Жах, жах! Яка непорядність! Я позбавлю вас спадщини!

То вона якраз прочитала:

НЕКРОЛОГ

Татко сказав, що як побачить некролог про тітку Урсулу, то одразу ж дасть бенкет.

Нещасний батько, білий як полотно, не знав куди дітися і тільки бубонів:

– При дітях не можна нічого сказати...

В їдальні аж залящало од страшного крику, що вирвався із материних грудей:

– Безсоромний! – кричала вона, неабияк розстроєна отаким повідомленням:

ТАЄМНЕ СТАЄ ЯВНИМ

Наша домашня служниця вагітна. Хто винуватець? Татко чи помічник бакалійника? Наша анкета продовжується.

Їдальня перетворилася на справжнє пекло. Смертельно ображені дядько Цезар, тітка Урсула і матір кричали; батько робив марні спроби взяти слово. Раптом він уп'явся переляканим поглядом у якусь сторінку «Дитяти віку», і в тріо з криків включився його страшний баритон. Ось що він прочитав:

ГРІХ ОДНІЄЇ МАТЕРІ

Після того як татко іде з дому... Звичні навідування кузена Гастона... Мама обіймає Гастона у передпокої... Цікаві відкриття...

Грішна мати знайшла за найкраще зомліти; кузен Гастон кинувся навтікача, потягнувши зі столу заставлену посудою скатерку; батько, дядько Цезар і тітка Урсула продовжували кричати. А тут у дверях з'явилася домашня служниця і повідомила:

– Пане, пані! Перед будинком зібрався натовп. Усі хапають газети, які Тото і Марсель кидають із балкона!

Переклад із французької.

ЩО З НИМИ

Американець, шотландець і канадець загинули в авіакатастрофі. Перед райськими воротами Святий Петро знічено повідомив їм, що сталася помилка.

– По п'ятсот доларів на поштові витрати – і я вас поверну назад на Землю, ніби нічого й не було, – сказав святий.

– О'кей, – погодився американець, і тієї ж миті опинився, без жодної подряпини, серед уламків літака.

– А де два інші пасажири? – питають рятувальники.

– Не знаю. Останнє, що я пам'ятаю, так це те, що шотландець торгувався, а канадець хотів, щоб його витрати взяв на себе уряд.

- Не хочу тебе засмучувати, любий, але хвіртка з іншого боку.

ПЕРЕЦЬ № 12 (1640)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ (відповідальний секретар).

Засновник: Державне видавництво «Преса України».

Зареєстровано Державним комітетом телебачення і радіомовлення України. Свідоцтво КВ № 10334 від 30.08.2005 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження і домашню адресу.

Здано до набору 11.12.2012. Підписано до друку 21.12.2012. Формат 70х108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 6910 прим. Зам. 0110212. Ціна договірна.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Електронна адреса: zhurnal.perets@gmail.com

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

— Не забудь поздоровити сусідку: наступний же рік Гадюки!

— Це місцевий екстрасенс. Він за помірну ціну підказує , де свердлити лунки.

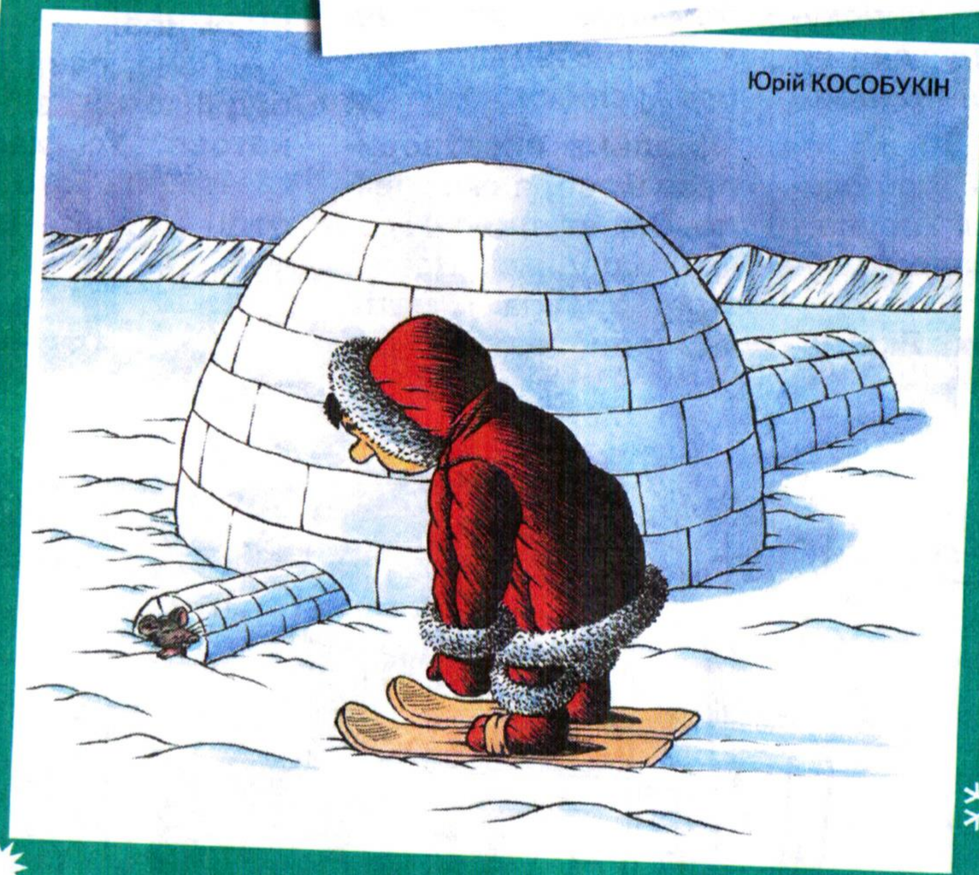

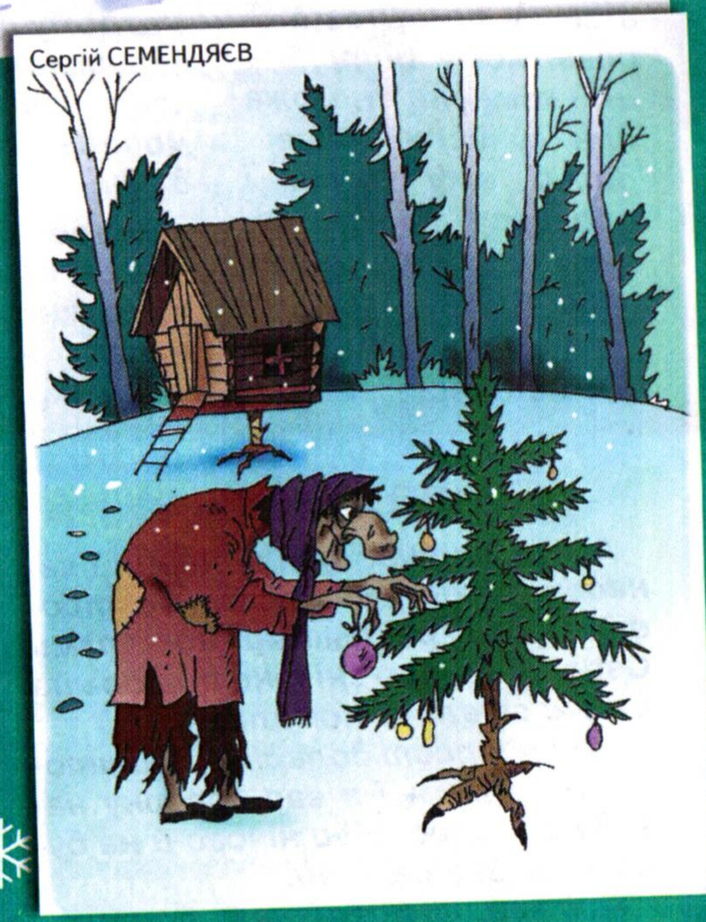

4 820012 960675 12

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!